

Jsem vynikající řidič. (já nee, já nee, to ona! :-))

Jsem vynikající řidič

Alespoň jsem si to o sobě, neskromně, donedávna myslela. Ve čtvrtek 10. 12. 2020 jsem ale musela změnit názor. Byla jsem za Rain Mana. Ale pěkně od začátku.

Řidičák jsem si dělala na gymplu ve čtvrtáku, tenkrát šlo o celoškolní akci za skvělou cenu. Praktickou i teoretickou zkoušku jsem zvládla napoprvé a stala jsem se právoplatným uživatelem silnic. Tedy, musela jsem si počkat do svých 18. narozenin. A od té doby vlastně řídím, je to už pár dekád. Na svá první auta člověk nezapomíná. U mě byl jedničkou světle modrý Trabant 601 combi, ve kterém jsem drandila asi pět let. Pryskyřičník pádivý, trsátko na kytary, bakeliťák, smradoch... Ale především pracant a spolehlivé vozítko, heč, i volnoběžku mělo. V „trabíkovi“ jsem se naučila koukat hodně daleko před sebe a předvídat situaci na vozovce. Protože bouračka v trabantu by mohla být osudná, holt bakelit neměl ideální vlastnosti a bezpečnostní zóny.

Odhadovat dění na silnici před sebou jsem ovládla, troufám si říci, dokonale. Navíc jsem nikdy neměla tendence závodit s jinými řidiči. Jasně, nemluvím už o trabantu, v něm by to dost dobře nešlo. ☐ Ale o dalších vozidlech, která mě provázela životem. Nikdy jsem nezpůsobila dopravní nehodu, jednou jsem dostala pokutu za zaparkování na žluté čáře (tenkrát to byla novinka, vůbec jsem netušila, proč je silnice takhle pomalovaná). Když jsem v autě vezla nějakého kamaráda, obvykle se mi dostalo pochvaly, že „řídím jako chlap“. Meziplýn, jízda ve sněhu, rozjíždění se do kopce či podřazení pro mě nejsou sprostá slova.

No, a tak si tak jedu ve čtvrtek koncem roku 2020 z práce po ne příliš frekventované silnici, kterou protíná stavba dálnice. V tomhle úseku si dávám vždycky pozor, často je tam uklouzáno bahnem, hroudy bláta od nákladáků, bordel, válející se prkna, výjezdy vozidel stavby... Do mírného kopečku jedu pomalu, cca 40 km/hod (je tam povoleno 70 km/hod) a najednou za táhlou zatáčkou vidím něco před autem. Při stmívání to vypadá jako bahno nebo díra v silnici, není to velký, vyhodnocuju, že přes to bez problému přejeďu. Auto má poměrně vysoký podvozek. Rána do spodku auta, šleha velká a rachot. Když to беру zpětně, můj reflexní oblouk byl nekonečně dlouhý. Zpomalený záběr kamery hadr. Sice jsem ihned vyřadila, ale zastavit jsem mohla dřív, byť šlo o pár vteřin. Než mi to celý došlo. „Do prdele, ku.va, ku.va!“

Jsem vynikající řidič. (já nee, já nee, to ona! :-))

Zapínám blikáčky a jdu se podívat, co se stalo. No ty bláho. Za autem olej všude, sbírám nějaký víčko a kousky kovu, aby přes to nepřejelo další auto. Je mi jasné, že tohle nebyla hrouda bláta ani díra v silnici. Bez delšího přemýšlení a zkoumání jdu zpátky do auta, navlékám reflex vestu, vyhrabávám výstražný trojúhelník a jdu ho umístit. Nějakej blbec v tranzitu na mě troubí, když pokládám trojúhelník na silnici - klepu si na čelo, asi jsem mu překážela nebo co? Blikáčky, vesta, trojúhelník. Automatický úkony, který jsem doposud nemusela nikdy použít, ale měla jsem je někde v mysli zakódovaný, zanesený z autoškoly.

Jenže, co dál, co mám udělat teď? Volám mechanikovi, který mi asi dva týdny předtím servisoval moje 6 let starý auto a vezl ho na druhou technickou (nová auta mají první technickou po 4 letech). Naivně se ho ptám, zda by mě neodtáhnul domů na laně. Když jsem mu vyvolala, co se stalo, pravil, že na laně odtáhnout nelze, z auta by stále cintal olej. A že si mám volat odtahovku, a že když mám, zaplať pánbůh, havarijní pojištění, volat kvůli pojišťovně i policii. Která pak zkontaktuje hasiče, protože olej na vozovce se bude muset zlikvidovat, aby neohrozil někoho dalšího. Volám ještě přítele na telefonu a ten mi to potvrzuje. Takže jdu volat. Nejdřív odtahovku. Snažím se dovolat na nějaká čísla uvedená na protokolu o nehodě, linky neexistují. Nevím, proč mě napadlo volat zrovna tam.

Dýchám zhluboka a zapínám mozek. Vyndám Zelenou kartu, kde je kontakt pro případ asistence při odtahu. Pohovořím si s inteligentním robotem pojišťovny a jsem přepojena na operátorku. Ta mi zajišťuje odtah, shodou okolností firma sídlí ve stejné vesnici, kde bydlím. Během chvíle přijde SMS s SPZ vozidla, které mě přijede odtáhnout a pár minut nato volá řidič odtahovky. Domlouváme se, že mu dám vědět, až na místo dorazí Policie. Tu jsem volala hned po odtahu. Mám prý popsat, co se stalo a blekotám. Pan policista je shovívavý a třídí si zmatené informace. „Stojíte na dálnici?“ trpělivě se ptá. „Ne, tady se dálnice teprve staví!“ snažím se vysvětlit, kde přesně jsem. „Vy jste viděla něco na silnici a najela jste na to?“ No co mám asi říct jiného než ano, neumím orgánům lhát. „Vám se nic nestalo, dobře. Doufám, že máte na sobě vestu a buďte opatrná.“ „Ano, vesta, trojúhelník, blikáčky, jsem v pořádku, ale auto ne.“

Během asi 5 nebo 10 minut přijíždí hasiči. Úžasně sešraná parta příjemných lidí. Nejdřív se ujistí, že se mi opravdu nic nestalo a pak jdou zkoumat. Nechápu, že ten „předmět“, na který jsem najela, nikde není. Objevují ale rýhy na silnici, kde se to cosi nejspíš šprajclo při prvním kontaktu, ovšem ne s předkem auta, ale až v motoru. Najdou olejové stopy i před

Jsem vynikající řidič. (já nee, já nee, to ona! :-))

mým stojícím, zoufale blikajícím autem. To znamená, že někdo nabral ten samý šutr do olejové vany či podvozku už přede mnou, ale ne tak moc. „Chudák, ten si toho asi nevšimnul a má to jen ťuklý, ten časem zadře motor.“ říká jeden z hasičů. Sypou absorbentem olejové stopy, skvrny a konstatují, že pod autem to vyteklo durch, tam toho vysypali hromadu. „Vy jste policajtům řekla, že jste tu překážku viděla?“ nevěřicně se mě ptá asi předák hasičské party. Já na něj koukám jak z jara. „Ano, řekla.“ „No, to by asi bylo lepší neříkat!“ a směje se. Připadám si už jako totální blbka, hodte mě na hnůj. Je mi velká zima, klepu se tudíž nejen stresem. Můj mechanik projíždí kolem, zastavuje a ptá se, zda něco nepotřebuji. Je hodnej. Pak přijíždí dopravní policie a dvojice urostlých mužů se zdraví s hasičskými kolegy.

Vysvětlují si chvíli něco, pak přijdu na řadu já. Odtazitý, pochopitelně uniformní přístup, předložte doklady. „Zrovna dneska jsem si vyzvedla novou občanku, tak jste první, kdo ji vidí.“ No, tak nic, žerty stranou. „Paní řidičko, nyní provedeme test na přítomnost alkoholu.“ Jsem si poprvé v životě konečně foukla do toho testeru se zvukem? Samozřejmě nula, řídit pod vlivem bych si nedovolila. Následuje dlouhé sepisování protokolu od dopravky, focení, měření takovým tím kolečkem, jak dělají cajti i v detektivkách. Mezitím doráží odtahová služba a po svolení od policie nakládá mé nebohé autíčko na vlek odtahového vozidla. A jeden z policistů si mě volá k sobě. „Ukládám vám pokutu 1500,- Kč.“ Já na něj opravdu nevěřicně vyvalila zmrzlý oči a přes roušku jsem se ho zeptala: „A proč, za co???“ Hlava mi to nebrala. Na silnici někdo ze stavby nechal bordel, mám kvůli tomu rozbitý auto... Bylo mi vysvětleno, že jsem na předmět neměla najet, měla jsem se mu vyhnout nebo před ním zastavit, nepřizpůsobila jsem svou jízdu stavu vozovky. Ležícího člověka bych taky nepřejela. To určitě ne, kdybych si ho včas všimla. Asi jsem měla od začátku lhát a říkat, že jsem před sebou nic neviděla. Jasně, kdyby něco spadlo z nákladáku přede mnou, byla by to jiná situace. Po dvou hodinách jsem propuštěna od místa nehody a řidič odtahovky odváží moje auto do zabezpečeného areálu, mě vyhodí po cestě doma.

Týden jsem pak nespala a čekala, jak auto dopadne. Jak moc je poškozený motor. Jak se k tomu postaví autorizovaný servis a pojišťovna. Nyní snad můžu říci, že huuuuuuf, dobře to dopadlo. Díky havarijnímu pojištění bude auto opraveno, zaplatím jen spoluúčast. Taky zaplatím pokutu. Částečně oprávněnou, měla jsem být více bdělá a výjezdy hasičů a policistů něco stály.

Na závěr, milé dámy řidičky, poučení. Protože pro vás toto sepisuji. Nepanikařte a nemějte

Jsem vynikající řidič. (já nee, já nee, to ona! :-))

dlouhý reflexní oblouk jako já. Když vám motor nebo spodek auta trefí šutr či jiný předmět, zastavte ideálně co nejdřív. Neříkejte úplnou pravdu, když to jde. Nic jsem neviděla, nevšimla jsem si předmětu na silnici. Mluvím o nehodě, kterou si „blondýna“ způsobí sama a poškodí jen své vozidlo. Ne o nehodě, která by zahrnovala i druhé vozidlo a lidi, nenabádám v tomto směru k nějaké nekalosti. Mějte po ruce reflexní vestu (já ji mám v přihrádce dveří u řidiče), mějte vždy nabitý telefon (i když mám hloupou Nokii, vše šlo domluvit), buďte si jisté, že víte, kde hledat v autě výstražný trojúhelník a jak ho rozložit, umístit. Kde má auto hever a rezervu. Kde máte schovanou lékárníčku. Jo a praktická rada - před jízdou si vždy poctivě vyprázdněte močový měchýř, ať nemáte kromě stresu ještě nohy křížem jako já po těch dvou hodinách řešení rozbitého auta.

Když jsem svůj příběh líčila rodině, kamarádkám a kamarádům, zajímavý byl jejich genderový přístup. Chlapi se chytali za hlavu, a coby první reakci jsem si vyslechla: „Ty seš blbá, jak si na to mohla najet? Proč ses tomu nevyhnula, proč si cajtům podepsala pokutu? Proč si nezastavila hned, jak ti to fláklo do auta? Proč si jim neřekla, že si to neviděla, takhle se nabonzovat!“ Zatímco ženy byly empatické a první otázka byla, zda jsem v pořádku. Soucitně přikyvovaly, že by v tu chvíli asi také nebyly schopné řešit něco s pokutou a dohadovat se a říkat nepravdu. A ať si z toho nic nedělám, že jsou horší věci na světě. Mají recht. □

Milé řidičky a řidičové, šťastnou cestu, ať jedete kamkoliv a nechtě se vám nehody vyhýbají!

Fifi